

Mesajul unui Dascăl român către Premierul său - Scrisoare deschisă -

<<... *Noi nu facem pomeni electorale.*>>
aprilie2008- Călin Popescu Tăriceanu

*Dascăl – din grecescul < didascalos >
- cel ce învață pe alții și are chemare pentru aceasta-*

Dascălul este cel care ne descifrează Taina Cuvântului – revelația lui Dumnezeu, este cel care ne luminează conștiința.

Din LOGOS –Izvorul cuvintelor, Dascălul împletește firul vieții, borangicul credinței, porfira măreției (autorității geniului), brocardul imperial al omeniei și aura desăvârșită a Sfinților.

Dascălul este prima conștiință a unei Națiuni. El însuși devine formator de conștiințe, care modelează oamenii, într-o comuniune perfectă.

În căutarea sa febrilă de a renaște omul, Dascălul înfiază copilul cu candoarea și gingășia unei Mame, cu tenacitatea și perseverența unui antrenor emerit, cu măiestria unui mare artist, cu sensibilitatea unui poet și cu dragostea infinită a unui mare duhovnic.

Pentru Dascăl, Națiunea este o tematică metafizică pentru care se angajează cu toată ființa sa.

Pentru Dascăl, Națiunea este o Taină a Trecutului, a Presentului și în mod evident a Viitorului, pentru care se dăruiește cu toată conștiința sa.

Pentru Dascăl, Națiunea este Taina lui Dumnezeu- Atoatecreatorul, întru realizarea și aflarea Adevărului, a Dreptății, a Credinței, a Cinstei, a Demnității, a Onoarei, a Nădejdei, a Bunei cuvinte , a Responsabilității, a Jertfei, dar mai presus de toate, a Dragostei pentru Dumnezeu, pentru Neam, pentru alte Națiuni, pentru Țară , pentru Tradiție și pentru Creație în general.

Dascălul român a fost și este binecuvântat de Dumnezeu- Mântuitorul nostru cu Stigmatul culturale ale creștinismului, care i-au determinat meridianul vieții spirituale.

Chiar și în era zamolxiană, precreștină Dascălul străbun a crescut într-o filozofie cu perceptive moral-religioase, model al universalității.

În Creștinism, Dascălul român, având aceste însușiri morale strămoșești, le-a adâncit în ființa sa, dăruindu-le apoi discipolilor săi, transformate în valori spirituale eterne.

Dascălul român s-a asumat și însumat permanent o conștiință religioasă și istorică în același timp și în aceeași măsură. Marii Dascăli români au vegheat drumul istoric al Națiunii noastre și sunt temelie românerii culturii românești în pantheonul culturii universale: Gheorghe Lazăr, Mihail Eminescu, Ion Creangă, Aurel Popovici, Emanoil Gojdu, Andrei Șaguna, Mihail Kogălniceanu, Spiru Haret, Barbu Catargiu , Ion Heliade Rădulescu, Vasile Pârvan, Nicolae Densușianu, Ion Brătianu, Ionel Brătianu, Nicolae Paulescu , Nae Ionescu, Tache Ionescu, Grigore Moisil, Costin Nenițescu, Gheorghe Țițeica și încă câteva milioane de truditori anonimi pe câmpul formării unui popor de a cărui cultură nu ne-a fost niciodată rușine. Până acum cel puțin !

Toate performanțele elevilor, studenților și dascălilor, în toate domeniile au excelat prin merit și supramerit.

Dascălul român în întreaga sa istorie multimilenară nu a primit niciodată (nici când a fost sub asupra străină) loviturile denigratoare ca în cei 18 ani post –revoluționari și niciodată n-a fost mai defăimat, sfidat, înjosit și batjocorit ca în timpul ultimei guvernări.

Dascălul român nu este “ un sfertodot ” cum l-a numit un < Mare –Mic> om politic, ajuns premier în perioada interbelică, și care are meritul de a fi fost cel care ,în timpul mandatului său, nici un Dascăl nu și-a primit salariul, îndemnați fiind cu autoritate : “ să cultive grădini sau să cânte la nunți ” (Nicolae Iorga) pentru a supraviețui.

Prezentul dovedește că ceea ce s-a însușit de la premierul savant, despre care un om de cuget a scris : “ păcat de el că a crescut înalt dar strâmb ”(Petre Țuțea) nu a fost bogata sa cultură, cei drept înaltă cât un munte, ci pripeala și pricopseala sa politică, prin care astăzi, ca și ieri, excelează cel aflat vremelnic la putere.

Pentru cei care încă mai știu să citească, este din ce în ce mai vie în memorie destinul tragic al unui dascăl român care, în perioada amintită deja, învins de foame, după șase luni în care nu-și primise salariul, crezând că nu-l vede nimeni, ridică din coșul de gunoi restul unui sandwich. Surprins de ochii vigilenți ai copiilor, în fața < onoarei > de a se face publică întâmplarea, se sinucide. Presa vremii stă mărturie.

Domnule Premier, fiți liniștit , Dascălul român, nu a ajuns, încă, să se înfrunte din resturile zilnice ale grijei față de viitorul Națiunii, cornul și laptele copiilor !

Domnule Prim-Ministru, nu vă rușinați: dascălul român nu cerșește bruma de salariu pe care o topiți cu fiecare nou buget sau rectificare bugetară !

Domnule Premier nu vă rușinați: Dascălul român nu cerșește fărâmiturile de salariu aruncate din prea-plinul demagogiei politice !

Domnule Premier nu sunteți vinovat că Dascălul român a rămas demn în toate activitățile sale pe care și le-a asumat cu sușuri mari și coborâșuri mici !

Domnule Premier, fiți liniștit, Dascălul român este consecvent în afirmațiile sale și fidel în angajamentele formativ educative !

Domnule Premier nu sunteți vinovat că reușim, în pofida “ grijei ” ce ne-o purtați , să păstrăm prin copiii noștri valorile tradiționale ale Neamului !

Domnule Premier nu sunteți vinovat pentru că nu reușiți să înțelegeți că noi nu ne rușinăm să ne cerem drepturile obținute legal, prin negocierea contractului colectiv de muncă , pe care nu-l considerăm pomană electorală.

Vinovați sunt tot Dascălii. Cei care v-au avut în grijă spre formare intelectuală și mai ales morală .

Dascăl român,
Prof. drd. Gheorghe Constantin Nistoroiu